

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 55/21
Люксембург, 15 април 2021 г.

Решение по дело C-194/19
Н. А./État belge

**Търсещото убежище лице трябва да може да изтъква обстоятелства,
настъпили след приемането на обжалваното от него решение за прехвърляне**

*Всяка държава членка следва да определи процесуалните правила за реда и условията за
съдебна защита, които да гарантират ефективността на тази защита*

Н. А., гражданин на трета страна, подава молба за убежище в Белгия. Тъй като обаче испанските власти са се съгласили да поемат отговорността за него, молбата му е отхвърлена и е прието решение за прехвърлянето му в Испания. Малко след това братът на Н. А. също пристига в Белгия и подава там молба за убежище. Тогава Н. А. обжалва решението за прехвърлянето си, като в частност твърди, че съответните им молби трябва да бъдат разглеждани заедно.

Жалбата на Н. А. е отхвърлена, по съображение че брат му е пристигнал в Белгия след приемането на спорното решение и че следователно това обстоятелство не може да бъде взето предвид при преценката дали въпросното решение е законосъобразно. Н. А. подава касационна жалба пред Conseil d'État (Държавен съвет, Белгия), като твърди, че е нарушено правото му на ефективна правна защита съгласно Регламент „Дъблин III“¹ и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). Отделно от въпроса дали пристигането на брата на Н. А. действително е можело да има значение за това коя държава членка е компетентна да разгледа молбата за убежище на Н. А.², Conseil d'État (Държавен съвет) следва да определи дали търсещите убежище лица трябва да може да изтъкват обстоятелства, настъпили след приемането на съответното решение за прехвърлянето им. Той решава да отправи запитване за това до Съда.

В решение, постановено от големия състав, Съдът приема, че правото на Съюза³ не допуска национално законодателство, съгласно което съответният съд или друг правораздавателен орган, сезиран с жалба за отмяна на решение за прехвърляне, не може при разглеждането на тази жалба да взема предвид обстоятелства, настъпили след приемането на това решение, които са определящи за правилното прилагане на Регламент „Дъблин III“. Такова законодателство обаче е допустимо, ако предвижда специфично средство за правна защита, което може да се използва след настъпването на такива обстоятелства и позволява разглеждане ex nunc на положението на заинтересованото лице, с обвързващи за компетентните органи резултати.

Съображения на Съда

¹ Член 27 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31, наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“).

² Вж. съдържанието се в член 2, буква ж) от Регламент „Дъблин III“ определение на понятието „членове на семейството“ и член 10 от този регламент.

³ Член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, тълкуван с оглед на съображение 19 от същия и на член 47 от Хартата.

За да стигне до този извод, Съдът припомня, че съгласно Регламент „Дъблин III“⁴ лицето, за което е издадено решение за прехвърляне, има **право на ефективна правна защита** под формата на жалба срещу това решение и че въпросната жалба трябва да се отнася до това как е приложен този регламент. Той припомня и че вече е поставил, че кандидатът за международна закрила трябва да има на разположение ефективен и бърз способ за защита, който да му позволи да изтъкне обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне, когато отчитането на тези обстоятелства е определящо за правилното прилагане на Регламент „Дъблин III“⁵.

Същевременно Съдът подчертава, че държавите членки все пак не са длъжни да устроят своята система за обжалване така, че изискването да се вземат предвид такива обстоятелства да е гарантирано в контекста на разглеждането на жалбата, с която се оспорва законосъобразността на решението за прехвърляне. Всъщност законодателят на Съюза е хармонизирал само някои процесуални правила във връзка с правото на обжалване на решението за прехвърляне и Регламент „Дъблин III“ не уточнява дали това право непременно предполага, че сезираният съд може да разгледа ех нипс законосъобразността на решението за прехвърляне. При това положение по силата на принципа на процесуалната автономия **всяка държава членка трябва да установи тези правила**, като те **не следва да са по-неблагоприятни** от правилата, уреждащи сходни случаи, за които се прилага вътрешното право (принцип на равностойност), и **не следва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза** (принцип на ефективност).

В случая, що се отнася по-конкретно до принципа на ефективност, Съдът посочва, че ако в производството по жалба за отмяна на решение за прехвърляне, сезираният съд не може да вземе предвид обстоятелства, настъпили след приемането на това решение, които са определящи за правилното прилагане на Регламент „Дъблин III“, **съдебната защита не е достатъчно гарантирана, доколкото не позволява на заинтересованото лице да упражни правата, които черпи от този регламент и от член 47 от Хартата**. Съдът обаче добавя, че в рамките на националната съдебна система, взета като цяло, такава защита може да бъде гарантирана посредством **специфично средство за правна защита** — различно от жалбата за проверка на законосъобразността на решение за прехвърляне — което позволява да се вземат предвид такива обстоятелства. Това специфично средство за правна защита трябва все пак да гарантира на заинтересованото лице, че компетентните органи на молещата държава членка няма да могат да го прехвърлят, **когато след приемането на решението за прехвърляне е настъпило обстоятелство, което е пречка за изпълнението на същото**. То трябва също така да гарантира, че когато поради последващо обстоятелство компетентна да разгледа молбата за международна закрила е молещата държава членка, нейните компетентни органи са длъжни служебно да вземат необходимите мерки във връзка с тази компетентност и да започнат незабавно разглеждането на тази молба. Освен това използването на въпросното специфично средство за правна защита не трябва да е обусловено от това съответното лице да е лишено от свобода или изпълнението на решението за прехвърляне да е непосредствено предстоящо.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

⁴ Член 27, параграф 1 и съображение 19 от Регламент „Дъблин III“.

⁵ Вж. решения от 25 октомври 2017 г., Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805), и от 25 януари 2018 г., Hasan (C-360/16, EU:C:2018:35).

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда
[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.
За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293.